

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти

Број 1. • фебруар 2010.

**ДЕЦО ВЕРУЈТЕ САМО
СЕБИ;**

А И ОНО, СЕБИ ДО ПОЛА !!!

Ево опет сам некако одлучио да вас не смарам са „Речју уредника“, него вам доносимо текст о инструменту који производи звук који нас скоро свакодневно окружује. Било да смо на улици са слушалицама у ушима или у неком од кафића, ми можемо да чујемо примене звука тог инструмента у скоро свим музичким правцима. Такође вам доносимо и нови „Гимназијалац“ у којем смо се још више потрудили да вам драги наши, донесемо више оригиналности и креативности, мотивишући и вас да устанете и урадите нешто за себе! УЖИВАЈТЕ!

Никола Зобеница

Инструмент у облику женског тела

Да није виолина? Паа, не... Контрабас или виола? Наравно да не! Нешто налик виолини и контрабасу, а спада у групу жичаних инструмената, само је мало „згоднија и лепша“-гитара. Верује се да нам гитара долази са Блиског Истока и да су у Грчкој и Риму постојали инструменти за које се може сматрати да су претече данашње гитаре. Реч гитара, такође води порекло са Блиског Истока. Гит значи музика, а тар значи жица. У средњем веку из различитих држава долазиле су различите врсте гитаре: Рицио гитара из Француске, Батенте из Италије, Мориска и Латина из Шпаније. За њих се верује да су праве

претече данашњих, модерних гитара. Између њих су се могле приметити знатне разлике: Италија је у 17. веку била престоница света гитаре, док је у Француској гитара постала инструмент високих и богатих слојева друштва, а у Шпанији је тек крајем 18. века овај инструмент постао популаран. Кроз векове је мењала облик и број жица.

У средњем веку се мења број жица и поред три жице се додају још две. Композитори који компонују за овај инструмент своја дела записују у виду таблатура. Постоје гитаре које се разликују по производњи звукова. Тако постоји: класична, акустична, полуакустична и акустична са дванаест жица. Најбоље дрво за прављење гитара јесте јасеново дрво, које би требало да се суши најмање седам година пре уласка у израду. Прва класична гитара се појавила у Шпанији крајем 19. века, а њен творац је био Antonio de Torres. Дизајнирао је гитару са већом резонантном кутијом која је дала бољи и јачи звук.

Свака гитара мора да се састоји од: **чивија** (кључеви који се налазе на врху гитаре, има их онолико колико има жица, њима се штимају жице тј. подешавају на одређен тон), **главе** (на њој се налазе чивије), **врата** (средњи део гитаре на ком налазе прагови, преко којих се лакше долази до „жељеног“ тона), **резонантне кутије** (у којој се стварају звукови) и наравно **жице**.

Александра Толмачев

У овом броју представљамо:

Насловна.....	стр. 1.	Живот у „нашем“ дому	стр. 6.
Реч уредника + гитара, импресум.....	стр. 2.	Алкохол!.....	стр. 7.
Основношколац.....	стр. 3.	Европско првенство у фудзалу.....	стр. 8.
Представа „Кући“.....	стр. 4.	Мотивација.....	стр. 9.
Свети Сава школска слава	стр. 5.	Јована Удицки	стр. 10.
Прослава Српске нове године		Водич кроз Будимпешту.....	стр. 11.
– Помаз	стр. 5.	Ја рекла, неко порекао	стр. 12.

„Гимназијалац“ лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти.
број VI, година 2010.

Уредник: Никола Зобеница – **Редакција:** Александра Толмачев, Дариа Чорбо, Дајана Марковић, Мила Милошевић, Јелена Обрадовић, Јована Удицки, Јована Јелчић, Ведрана Мирковић, Нина Стојановић, Николина Видеканић, Милица Гедошевић, Даниела Тот, Наталија Шефер и Јована Вечић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

За издавача: Др Јованка Ластич, директор

Штампање овог броја „Гимназијалца“ је омогућила:

Српска самоуправа у Будимпешти

Зимска чаролија

Нестрпљиво очекујемо крај ове непревидиве зиме, због које већ у шест сати пада мрак, хладно је и морамо да се обучемо као да крећемо на Монт Еверест, а не на будимпештанске улице. Улице су пуне блатњавог снега, воде и леда. Клизави су путеви, па кад се проспеш, сви ти се смеју, а ти би најрадије хтео да си у меканом кревету са шољом топлог какаа, иако знамо да једино што ће нас угрејати јесте уџбеник, јер док учимо из њега горећемо од муке!

Колико год се трудили не можемо а да не изблатњавимо наш блистави, школски ходник, кроз који дневно пролази толико паметних главица. Седимо у мокрим ципелама и чизмама бројећи минуте, чекајући да се деси нешто ново, што ће разбити ову белу монотонију, док прогноза спомиње ветар, минус петнаест степени и, наравно, снег. Ако нам се ипак и деси нешто ново то може бити само неки велики контролни или лоша оцена.

Ситуација ипак није толико лоша. Неки мисле да је бели, недирнути снег леп само за гледање, а има и оних којима не пада на памет да само буље у њега. Причам о зимским радостима, тачније о грудвању...

Велики снежни рат одвијао се у школском дворишту. Учествовали су многи храбри витезови у тим неизвесним биткама. Падале су тешке грудве не само на ратнике, већ и на недужне цивиле, који су журили на физичко, у библиотеку или обрнито.

Неки војници нису имали никакву опре-

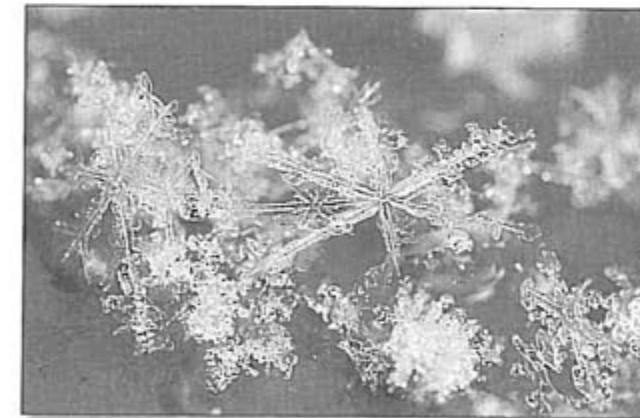
му (јакну, рукавице и шал), тако да су зарадили тешке болести: температуру, упалу грла и слине, због чега су били јако тужни јер, не само што су изостали из школе, већ нису могли да и даље учествују у тим страшним сукобима.

Кроз историју многи су се плашили сурове зиме, али наши ђаци се боре баш по једној таквој, не обраћајући пажњу на црвене носеве, мокру обућу или смрзнуте прсте.

У неким учионицама се настављало грудвање. Снег је кришом унесен са дворишта и погођени су они који су то најмање желели.

Тај снег је обично завршавао отопљен на нечијој столици или у школској торби. Неки то сматрају „некусном шалом“, али су се многи ипак смејали њој.

Много пута се дешавало да је снегом неко погодио своју симпатију, само да би скренуо пажњу на себе...

Битке још увек увелико трају, не знамо ко ће бити победник, нити ко се против кога бори, ни да ли ће бити победника уопште, али за сада имамо гомилу мокрих ратника. Снега није било само у ципелама и за вратом, већ и у гаћама, смрзнути су се враћали у учионице где их је чекао добри стари уџбеник... Седели су нестрпљиво, очекујући следећих петнаест минута одмора.

Свеједно да ли волите или не волите зимске чаролије, потајно ипак очекујте пролеће, да донесе са собом лепше време, боље расположење, нове љубави, другарства и следећи распуст...

Јована Вечић

"Кући", представа драмског студија Сомбор

Кући, код куће или како већ... Свеједно како изговарамо, правилно или не, та реч већину људи асоцира на нешто лепо, топло, где можемо да се сакријемо од свакодневних проблема и све ружнијег спољног света. Нажалост оног света који нас окружује.

Млади ентузијаста, глумачке наде, чланови „Драмског студија Сомбор“, предвођени глумицом Народнoг позоришта Сомбор Олгицом Несторовић, одлучили су да овом представом Људмиле Разумовске, прикажу животе

оне групе људи, тачније деце, које она горе поминута реч асоцира на илузију, тачније на нешто о чему само могу да нагађају, нешто шта су можда имали док су још били бебе, али сада је то за њих нестварно. Представа „Кући“, приказује живот деце која су несрећним случајем остали без родитеља. Говори о деци коју је улица учила животу, која су сама себи тражили утеху у ником другом него у својим пријатељима, који су у идентичној ситуацији као и они сами. Жељни љубави, пажње и осећаја сигурности постали су жртве и слуге момака, који су раније у животу прошли исто што и они сами. Сада

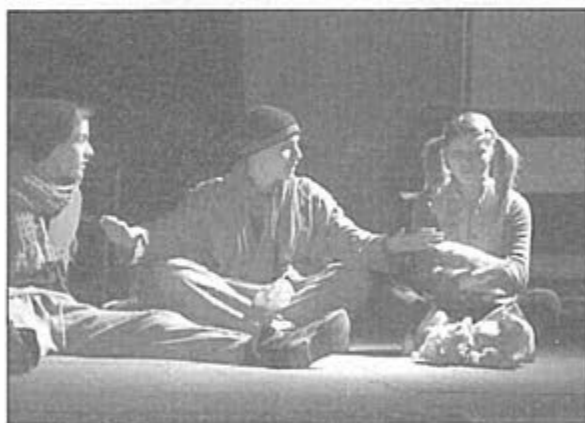
је дошао ред да момци који су временом на улици успели да се снађу, почну своје комплексе да лече на млађима. Моја маленкост је имала срећу да разговара са два члана глумачке екипе Уном Шијачић и Вањом Ненадић и да од њих сазна неке појединости о самој представи, које ми гледаоци можда нисмо могли да уочимо, док смо гледали саму представу. На моје питање, како се осећају док глуме ове ликове, у одговорима су се сложиле, да је то један посебан доживљај и да од момента ступања на сцену, за њих не постоји ни један свет, осим оног њиховог „малог света“ у представи. Такође кажу да им се створи један мали грч у стомаку,

који је у суштини пријатан, јер њима даје личну гаранцију, да ће ликове које глуме интерпретирати и на веродостојан начин приказати публици. Додају наравно, да је највећа награда њиховој глуми, аплауз публике и да управо тај моменат је најузвишенији за глумце, то је моменат када се љубав према глуми претвара у зависност! Оно због чега им је посебно драго, што су гостовали ту код нас у Будимпешти је чињеница, да смо ми успели да схватимо суштину представе, која је много више од дијалога који је пун

псовки и релативно добро увежбаних сцена насиља. У многим другим случајевима су наишли на неразумеване, како саме представе, тако и уопште проблема о којем говори представа. Они верују као и ја поштовани читаоци, да ћемо после гледања њихове представе, са мало више разумевања гледати на децу која просе, јер опет верујем да ћемо у том тренутку бити свесни да иза тога постоји једна читава животна прича, која је можда и имала срећан почетак, али која скоро увек има тужан крај. За саму глуму, као глуму кажу да кад човек нешто воли онда му ништа није тешко. За време реализовања предста-

ве било је и суза и смеха, наравно све је то резултирало успехом у који смо се и сами могли уверити. На крају додају да је свима боравак у Будимпешти остао у лепом сећању, првенствено због добрих домаћина, лепог пријема од стране ученика и професора наше школе, као и чињенице да су макар на кратко могли да осете чари краљевске Будимпеште, предивног града на Дунаву. Исто су рекле, да ако их опет позовемо, радо ће се одазвати, са неком новом (по мом скромном мишљењу, изваредно одрађеном) представом.

Са посебним задовољством,
Никола Зобеница

Прослава Српске нове године у Помазу

Као што сад већ и традиција налаже, ова прослава српске Нове године није могла да прође без ученика наше школе, како основне тако и гимназије.

Колико смо се добро провели сведоче одлично расположење, нова познанства и мноштво позитивних утисака. Захваљујући одличној организацији наше директорке, имали смо превоз до Помаза и назад.

Када смо стигли у помашки Дом културе, одмах смо се запутили ка нашем столу. Није нам требало пуно времена да се навикнемо на тамош-

њу атмосферу, тако да нисмо дуго седели на својим местима, већ смо се запутили у „масу“ и заиграли. Смењивала су се два оркестра која су се трудила да одрже позитивну атмосферу током целе вечери, и у том свом циљу су успели. Већина гостију је сама доносила пиће и разне посласнице које су сами припремили, тако да су трпезе изгледале веома богато и разнолико. Вече је завршено игром и песмом, провод је био одличан. Следеће године очекујемо исто толико добру забаву, ако не и бољу.

Дајана Марковић

Свети Сава, школска слава

Иова, као и свака прослава, протекла је у правом светосавском духу. Школска прослава се одржала 26. јануара, док су се литургија у цркви и Светосавска академија одржале дан касније, на дан светог Саве, 27. јануара. Школску славу су ђаци и професори провели уз програм који су деца из забавишта и ђаци основне школе извели. Иако су мала, деца из забавишта су нам одрецитовала песмице баш као велики. Мало озбиљнији основношколци су извели малу пред-

ставу, кроз коју су нам показали значај светог Саве и онога што је он за нас урадио. Поред рецитованја и представе, програм су уприличиле и девојке из хора, под вођством професорке Оливере. Као што и приличи, наша директорка је, са свештеним лицима, ломила колач. Касније су се сви послужили колачем и житом. Најбитнији празник за школу је прошао баш онако како треба: уз велико поштовање светог Саве као и уз обећање да ће се сваке године прослављати са оволико духа.

Јелена Обрадовић

Живот у дому- предности и мане + још по нешто

Признајте да сте милион пута пожелели да никад у животу нисте дошли да живите у дому. То је било у тренуцима кад сте тотално пали у депресију, очај из разних разлога: лоше оцене, дечко/девојка, друг/другарица, или пак лоше време...

Живот у колегијуму свакако није лак. Немате свој мир, морате да делите собу са још 3 особе, немате слободу да излазите увече кад ви хоћете, једном речју – немате (немамо) погодности које имамо код куће, а што је некима најгоре, наши

који живе кући са родитељима. Пријатељства која овде стичемо су од велике важности и највероватније ће трајати цео живот. У дому стичемо и способност навикавања на живот са осталим људима, која ће нам касније омогућити да лакше прилазимо и склапамо нова пријатељства са новим особама које ћемо сретати. Вероватно ћемо постати изузетно имуни на разне врсте бактерија са којима се свакодневно сусрећемо у нашем драгом дому :-р.

Што се тиче домског утицаја на нашу цењену психу, хм... хајде да кажем да на сваког утиче јединствено, али могу се издвојити неки заједнички симптоми: „општеомилена“ депресија, суицидалне мисли (које, хвала Богу, нико није продубио), неартикулисани звуци, певање, вриштање, плакање, хистерично понашање... бла, бла, бла... сигурно то сви знате тако да нема смисла да ређам даље.

Све у свему ја мислим да, уз мале замерке, ипак можемо сви да се сложимо да нам

овај наш живот и није тако лош – напротив: када једног дана завршимо овде школовање и напустимо колегијум биће нам јако жао и касније у животу ћемо се сећати само лепих догађаја, а проблемима, који нас сад муче, слатко се ћемо смејати.

Тако да, ако вам икад буде лоше у дому (а то је неизбежно), немојте клонати духом већ изађите са друштвом (или пак сами) у шетњу овом прелепом Пештом и погледајте на свет са позитивне стране јер, кад ћете бити срећни, ако не у овом добу, док сте млади?

Мила Милошевић

родитељи и другови нису крај нас. Зато је врло битно стећи добро друштво кад дођете овде, да би могли на кратко да заборавите на све оно што немате. То је једино право решење, осим, можда да одустанете од свега, вратите се кући и наставите тамо школовање. Тиме ћете показати само мањак куражи!

Да, нама је, у ствари, најбитније да будемо храбри, да се суочимо са светом који нас окружује, у нашем случају – са домом.

Погледајмо све ово са светлије стране... Искуства која стичемо овде су јединствена и она нас чине много зрелијима од наших вршањака

Алкохол, алкохолизам

Алкохол... Звучи познато? Чак и превише познато, рекла бих. Ако се вратимо само 30-так година уназад, видећемо да алкохол није био у оволикој мери заступљен међу младима (поготово млађима од 18), колико је данас. Алкохол је постао неизбежан у свакој прилици, независно од година. Ми ћемо се, ипак, задржати на нашим годинама.

Да ли нам је алкохол заиста толико потребан да морамо да га конзумирамо БАРЕМ једном недељно? Или нам он ствара осећај да смо прихваћени у друштву? Као и свака друга зависност и ова почиње у глави, а камо среће да се тамо и завршава.

Обично кажу: „Све почиње једним пићем“, али ако се сетите свог првог пића, схватићете да је то било пиће за пићем и тако у недоглед. Сви ми прво тестирамо свој капацитет, па тек онда постављамо лимит. Наопако, али истинито. Изласци се базирају на томе шта ћеш попити, а нико ни не помишља на законе који забрањују употребу алкохола особама млађима од 18 пошто неке посебне контроле и нема. Наравно, то је што се тиче државе, која је сушта супротност нашем Српском ђачком дому. Уз 24-часовни надзор, овде су ретке прилике када се може унети алкохол у дом, а камоли комзумирати исти пошто се то увек открије, само зависи од професора како ће реаговати.

У мањим количинама алкохол делује на контролу и норму понашања, док у већим количи-

нама успорава рефлексе и неретко доводи до губитка свести. Како године пролазе, млади се, нажалост, све раније одлучују да пробају алкохол. Временом схватите да није алкохол то што вам је потребно да би сте се осећали добро у својој кожи, али је битно колико вам је времена потребно да бисте то схватили јер може да буде прекасно...

Даниела Тот

АЛКОХОЛИЗАМ

Ово је болест неконтролисане и редовне употребе алкохола. Иако је добар осећај под дејством алкохола и самопоуздање веће него иначе, када све то престане остаје само уништена личност, без самопоштовања и поштовања других према њој. Алкохол утиче на здравље, разум, живце и цео организам. Неретко долази и до уништења друштвеног и пословног живота. Да ли су стварно ти кратки периоди вредни свега овога што долази касније?

Колико калорија има у томе...?

- ◆ Чаша пива: 150 kcal
- ◆ Чаша вина: 120 kcal, Ризлинг: 270 kcal
- ◆ Чаша шампањца: 163 kcal
- ◆ 50 ml вотке: 90-120 kcal
- ◆ 100 ml рума: 220 kcal
- ◆ 100 ml џина: 250 kcal
- ◆ Виски: 200 kcal (по пићу)

Футсал репрезентација Србије у Будимпешти

Европско првенство у фудзалу одржано је у Мађарској од 20. до 30. јануара 2010. године. Репрезентација Србије је учествовала на турниру у групи Ц са Словенијом и Русијом.

Дан пре одигравања прве утакмице, 21. јануара, репрезентативци су, на опште одушевљење, посетили нашу школу. Том приликом су нам се представили и позвали ученике да у што већем броју дођу на утакмице и навијају. Одговарали су на симпатична питања основаца која су се углавном сводила на планове и амбиције наше селекције. Уз осмех смо добијали одговоре пуне оптимизма и обећања да ће дати све од себе да остваре што бољи резултат.

Наредног дана репрезентацију Србије чекала је значајна и тешка утакмица са селекцијом Словеније коју је успела да реши у своју корист резултатом 2:0 и тиме обезбеди учешће у наредном кругу такмичења. Победи су свакако допринели и ученици наше школе који су, нажалост у малом броју (свега њих петнаест), давали лепу подршку српским репрезентативцима.

У недељу 24. јануара супродставиле су се националне екипе Србије и фаворизоване Русије. Овог пута позиву наших репрезентативаца одазвао се већи број ученика који су направили сјајну атмосферу. Четрдесетак ђака је у прелепом спортском амбијенту гласним навијањем и непрестаним певањем потпомогло селекцији Србије да у узбудљивој завршници преокрене резултат и тријумфује. Русија је повела 2:0 али су наши репрезентативци за само 8 минута у другом полувремену успели да постигну 3 гола! Након фуријозног налета наша репрезентација је, до краја меча, постигла али и примила још један гол и славила резултатом 4:3.

Леп гест направили су навијачи Русије који су заједно са нама певали „Косово је срце Србије“! Одужили смо им се узвацима „Русија, Русија“ крајем утакмице. Ово је само још један у ни-

зу доказа несвакидашњег спектакла приређеног те вечери.

После неочекиване победе над Русијом наши репрезентативци су се нашли у четвртини финала као првопласирани из групе. Ни на овој утакмици подршка није изостала. Са трибина се орило: „Србија, Србија...“, „Срце на терен“ „Ој Косово, Косово“... Нажалост, ни поред пуних трибина и великог броја српских навијача, наша репрезентација није успела да се пласира у на-

редну фазу. Убедљиво је поражена 5:1 од селекције Португалије која је касније изгубила од Шпаније у финалу (4:2).

Гимназијалцима наше школе биле су обезбеђене бесплатне улазнице за све Три утакмице и организован превоз до спортске арене „Ласло Пап“ (за прве 2) захваљујући ФСС-у и професору Властимиру Вујићу (нашем Жозеу), али ни поред тога одзив није био максималан.

Морамо да похвалимо беле орлове који су показали борбеност и приказали веома добру игру, као и наше другаре који нису штедели глас и мајце пружавши одличну подршку са трибина.

Нашим репрезентативцима желимо пуно успеха на наредним турнирима, а нама још прилика да уживамо у спектакуларним спортским представама налик овој!

Дариа Чорбо
Сретен Мирковић

Из три угла, губитак мотивације

Свакоме је у животу потребно нешто због чега ће се трудити. Нешто што у унутрашњости организма одзвања као его и свакодневно нас подсећа да не смео одустати, ма колико нам у датом моменту било тешко. Мотивација, та проклета мисао која није заобишла ни оне најхрабрије.

Али, шта се дешава када она нестане? Било да говоримо о губљењу мотивације пословних људи у водећим фирмама, када изгубе вољу за радом из неког разлога, било да говоримо о разочарању детета када га родитељ не похвали за добро урађен домаћи задатак, а урадио га је само како би се тај исти родитељ поносио њиме. Изгубљен предмет мотивације у очима детета.

Изгубљена вољена особа која је до тада служила као узор. Једна од мотивација... Она због чијег осмеха на лицу ништа није било тешко. Вечити саветник и искрени пријатељ; Чија је само једна реч довољна да обрише све лоше; Чисто да подсети да пут који је пређен носи са собом и лепе ствари, и да су оне често бројније мање инфериорне у односу на сво успут стечено знање. Узор као мотивација, и губитак исте.

Самоћа. Најчешће она. Не у смислу усамљености, већ она самоћа када осећаш да немаш подлогу под ногама. Да се земља отвара. Да не држиш више све конце у рукама и више се не сећаш како си их до тада држао. Чежња за разговором. Чежња за особом која је успевала да извуче оно најбоље из човека, тако да ни сам не би био свестан да је то учинила. Конфузија. Неретко и инсомнија.

У датом моменту неопходно је пронаћи нови смисао, нову врсту или начин мотивације. Сећања остају.

Милица Гедошевић

Губитак... Можемо изгубити много тога: самопоуздање, идентитет, љубав... Релативно је да ли су губици неповратни. Многе ствари можемо повратити али многе и не. Самопоуздање је у природи сваког човека. Када га изгубимо не нестаје само вера у нас саме него често и успех, лични мир и срећа. Зашто престајемо да волимо себе онакве какви јесмо? Савршене у тој општој несавршености и је-

динствене. Неки људи дозвољавају да лоше мишљење других утиче на њих а узрок могу бити драстичне промене изгледа као и пубертет.

Моје лично мишљење је да самопоуздање морамо пронаћи у себи јер сваки човек је предредан да воли не само друге већ и себе. То нас већ доводи до губитка љубави и идентитета. Свако то доживљава другачије. И љубав за сваког човека представља нешто друго, али без обзира да ли та осећања називамо тако или не, чињеница је да њихов губитак значи пораз, а то је једна од најдраматичнијих тема људског друштва од памтивека. Губитак љубави може проузроковати губитак идентитета. Сваки губитак је у приципу болан али сами изаберите хоћете ли се попут слабих јунака из филмова бацати са мостова или ћете пробати да повратите изгубљено, или, у најбољем случају, потражити ново самопоуздање, идентитет или љубав.

Нина Стојановић

Сваки човек има периода у животу када губи мотивацију када постане безвољан, када му није ничега. Циљеви ка којима је тежио изгледају му празни, бесмислени. Такви периоди су веома тешки, али могу постати прилика за озбиљну промену. Сваки човек другачије преживљава ту фазу. До губитка мотивације може доћи уз присуство разних фактора: код једних на пример то може да буде посао, код других губитак неке вољене особе, љубав, студије...

Старији људи често губе мотивацију када запоставе породицу и пријатеље због посла, а не добију никакво унапређење од шефа.

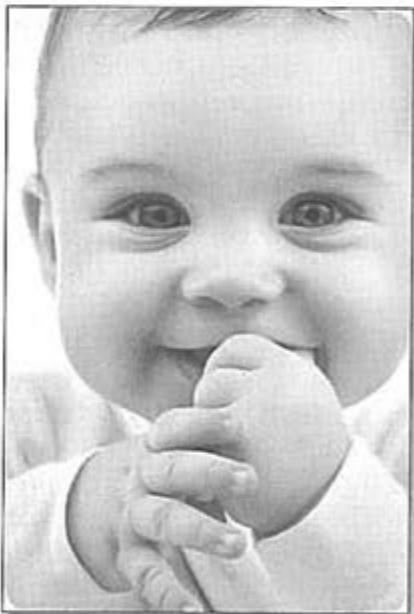
Такође и деца губе мотивацију, посебно када ураде нешто само да би задивили своје родитеље, а они им на то не кажу ни једну топли реч.

Губитак мотивације је знак да смо упали у дубоку унутрашњу пометност, чије узроке би било добро истражити. Зашто нас више не држи оно што нас је до тада држало? Нити нас вуче оно што нас је до тада вукло? Зашто нам је постало безначајно и бесмислено оно чему смо били посвећени? Као и увек када је човек у питању, могући су различити одговори.

Николина Видеканић

... У границама (не)нормале...

У последњих годину дана смо присуствовали честим и наглим изливима емоција. Деструктивним, конструктивним... Испуљавали смо их на различите начине, али може се рећи да смо сви били релативно креативни... На репертоару су биле емоције попут: среће, туге, беса, љубави, љубоморе итд. Као најчешће, појављивале су се срећа, бес и туга, па сам мислила да се у овом броју позабавим тим осећањима.

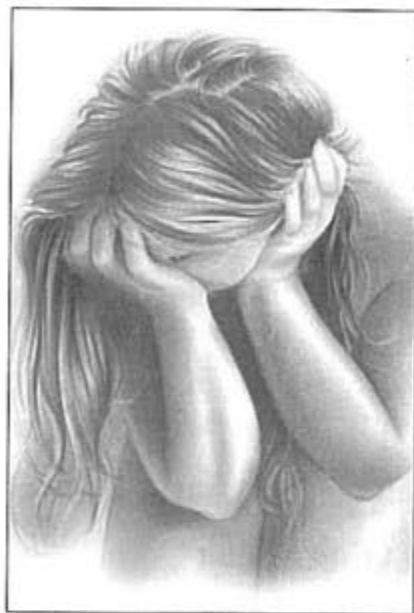
СРЕЋА је стање задовољства. Субјективна је, и јавља се када смо задовољни тренутним стањем у некој области нашег живота. Срећу свако може препознати, али се не може дуго задржати. У заједници у каквој ми живимо, срећа најчешће не може дуго да потраје, јер се од 100 „душа“ у дому увек нађе бар једна која нам упропасти срећу. Онда се, у зависности од особе до особе, јавља другачија емоција: туга или бес.

ТУГА је осећање које се јавља углавном због неког губитка. С обзиром да разне ствари можемо изгубити, и туга се често може појавити. Најчешћи симптоми туге су: нерасположење, незаинтересованост, безвољност... Као што сви можемо приметити, туга се у нашем случају јавља кад смо незадовољни животом овде, када се умртвимо, не идемо дуго кући, недостају нам пријатељи, родитељи итд. Када нам се накупи пуно не испољене туге, постајемо љути, бесни и агресивни. Тако да је боље да испољимо то осећање на време, него да чекамо да то прерасте у „напетије“ осећање беса.

БЕС је емоција која је најчешће изазвана неким догађајем. Неки свој бес изражавају деструктивно: свађом, драњем, лупањем... Неки пасивно: приговарањем, оговарањем, вређањем других без разлога, преједањем, напијањем... Док је најбоље изражавати бес конструктивно, а то је: смирено износити своје аргументе, не вређати и омаловажавати „противнике“ у свађама, а то могу само особе које су сигурне у себе и које немају комплексе.

По овим критеријумима изгледа да смо сви бесни, на овај или онај начин. Код оваквог осећања једино сами себи можемо да помогнемо, и то тако што ћемо прво признати да смо бесни, па онда почети да радимо на томе да се умиримо и контролишемо тај бес.

Надам се да ће овај текст помоћи првенствено нама, гимназијалцима у дому, а онда и осталим читаоцима, (основнош-

колцима, професорима итд.) да реше неке своје проблеме, за које можда и нису били свесни да постоје.

С најбољом намером,
Јована Удицки ☺

Кутак за опуштање

Позориште на леду

Ако сте послушали наш савет и посетили Чоко бар, овог пута „Гимназијалац“ вас води на једно сасвим необично и несвакидашње место. Током ових хладних, зимских дана једино на шта помислимо је топао кревет, неки оближњи кафић или, по обичају, тржни центри. Иако вам је хладно и завејани сте снегом, а ипак желите да промените амбијент, можете посетити позориште. Не, није једна од оних глупих, досадних представа за старије, ово је нешто сасвим другачије. Водимо вас на место, које је

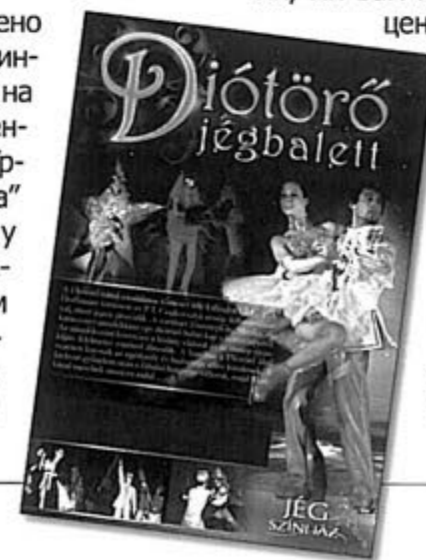
тих представа, можете погледати и биоскопски мјузикл на леду, оперету и још доста интересантних мјузикала за тинејџере. Заборавићете на ствари са којима се сусрећете сваки дан, на класичне ђачке проблеме и обавезе. Ако желите да видите нешто ново, ово је права прилика да одете и слободно време проведете у леденом царству балета и маште.

Тржни центар „Али“

За вас који више волите да своје слободно време проводите обилазећи радње, разгледајући најновије колекције или, најбоље речено, у шопингу, а већ су вам добропознати тржни центри (Вестенд, Арена плаза, Мамут...) досадили, ми вам предлагемо новоотворени тржни центар „Али“. До њега најлакше може-

те стићи трамвајем бр. 6 јер се налази на Фехервари путу. Овај тржни центар нипочему не заостаје са већ споменутим; Поред разноврсних радњи, налази се и биоскоп, а на врху је велика сала са теретаном, која се такође користи и за аеробик и пилатес. Тако да... дали смо вам опције, на вама је да одлучите где ћете провести ваше слободно време ☺

Јована Јелчић

после 45 година поново отворено – у позориште на леду или Јегсинхаз. Налази се у Речеи центру, на Иштванмезеи путу. Сваког викенда, до краја марта, песме из „Трнове Ружице“, „Крчка Орашчића“ и других бајки вратиће вас у најлепше тренутке нашег детињства. Глумци у оригиналним костимима, сем што ће вас очарати плесом на леду, успеће да вас одведу у један сасвим други свет. Поред бајкови-

Ја рекла, неко порекао

Чика Дејвид Едгинс је једном рекао: „Ако си довољно одрастао да постављаш питања, довољно си одрастао и да чујеш одговоре“. Као последица недавних догађаја који су нас задесили, унутар домских зидова све чешће одјекују питања без одговора. Већина тих питања се односи на дисциплину, како ученика тако и професора/васпитача. Постоји једна веома лоша навика одраслих, „одговорних“ људи, а то је да, шта год да се догоди, уколико у близини има деце, прорадиће им условни рефлекс те ће узвикивати: „Деца су крива!“. Што одговорнији то гласнији. На сву срећу ситуација у српском колегијуму није толико бизарна. Тај рефлекс је знатно зенамоћао доласком људи који поштују и чују наш глас, мада

још увек „трза“ када загусти. Наслућује се озбиљно мртвило тј. недостатак ентузијазма у раду професора као и недовољно познавање односа према деци у пубертету. Како да се од нас, ученика, захтева ред, рад и дисциплина када у корену педагошког кадра постоји енорман проблем да се горе споменуте навике уведу?

Пошто не верујем да су одрасли и одговорни истомишљеници чика-Едгинса, потрудићу се да појасним тематику проблема.

Неретко је прва година обавезна да присуствује дешавањима везаним за самоуправу, књижевне вечери, разне едукативне расправе о личностима које су обележиле српску историју... Далеко од тога да су та дешавања досадна и сувишна, чак штавише, али појављује се проблем непојављивања професора на тим истим предавањима, без обзира да ли су из њихове области или не. Тај проблем се наслутио и у цркви за школску славу. Поједини су покушавали да се извуку и побегну од обавезе да преведу ученике до цркве и врате их у дом. Боже, колики је проблем посветити мало свог времена поштовању прописа и обичаја. Исти се проблем јавља

када је у питању организација одвођења ученика на неки културни догађај. Није проблем да се некако сакупе када смо потребни за попуњавање простора, али када ми желимо да одемо негде, па макар то било и до школе након наставе, професори нису баш вољни да нам изађу у сусрет. Част изузецима (мада, изузеци само потврђују правила, зар не?). Проблем би и био мање очигледан када се не би проширивао на наређења управе. Поново се враћам на те обећане организоване викенде које је требало да добијемо још почетком године, али, за дивно чудо, ништа од тога. Пример који ми, ученици, треба да следимо више је него аљкав. И најнезаинтересованији би приметили да се предвиђене обавезе не извршавају довољно

добро, ако се и изврше... Ми имамо обавезу да до пола 8 изађемо из дома, да до 21 ч будемо у истом, да до 22:30 будемо у креветима и тога се сви хватају покушавајући да нам прикаче недисциплину када не поштујемо споменуте прописе. Опет питање: Шта је са прописима које професори треба да поштују? Зашто се само од ученика може видети како се правила следе, колико

ког невољно то било? Још једна битна ствар; како то да ми, деца од по 17-ак година, поштујемо своју реч много боље од одраслих људи? И одговорних, да... Мали људи који овде проводе године, који ће тек да проведу године овде прете, и то веома озбиљно да постану зрели и одговорни, да постану добри, велики људи. Опет, „част изузецима“. За ту претњу више него очигледно нису заслужни примери које овде добијамо, већ начин на који смо приморани да опстанемо и уклонимо се.

Чика-Дејвид ће бити разочаран што вам нисам предочила (не)одговор(н)е на питања. Одговор је очигледан. Видите ли га и ви?

В.М.

